

retten ophører, når henvisning til fortsat behandling i hjemlandet (Færøerne/Grønland) er forsvarlig. Med hensyn til personer, der er tilflyttet fra udlandet, er det i den foreslåede bestemmelse præciseret, at de pågældende uanset karenstiden på 6 uger, jf. § 8, stk. 1, har ret til ydelser ved akut sygdom m.v. Dette svarer til § 5, stk. 2 i bekendtgørelse nr. 597 af 16. november 1987 om adgang til ydelser efter lov om sygehusvæsenet og lov om svangerskabshygiejne og fødselshjælp. For denne personkreds gælder, at der som hidtil kan opkræves betaling for fortsat behandling inden for den nævnte 6-ugers periode, når den akutte behandling er afsluttet.

I forhold til de gældende regler på sygesikringslovens område indebærer forslaget, at retten til ydelser i akut-tilfælde for personer med bopæl i udlandet samt personer, der er tilflyttet fra udlandet, jf. § 8 stk. 1, kommer til at svare til, hvad der allerede nu gælder for behandling på sygehus og fødselshjælp. Der vil således ikke længere være grund til at søge sygehus, hvor lægehjælp lige så vel kan ydes i privat praksis.

I henhold til lovforslagets § 15, stk. 3, § 27, stk. 2, § 30, stk. 2, og § 36, stk. 4, kan amtskommunen opkræve betaling for ydelser til personer, der er omfattet af lovforslagets § 9, stk. 1, bortset fra personer med bopæl på Færøerne eller i Grønland og personer, der er tilflyttet fra udlandet, jf. § 8 stk. 1.

Bestemmelsen i stk. 2 gør det muligt at opretholde gældende undtagelser for f.eks. udenlandske statsstipendiater, der efter anbefaling fra Udenrigsministeriet eller Undervisningsministeriet kan få ret til ydelser uden ventetid, samt for personer med bopæl på Færøerne eller i Grønland.

Til § 10

Bestemmelsen svarer til den tilsvarende bestemmelse i lov om social pension, § 11. I forhold til EF-forordning nr. 1408/71 gjaldt indtil den 1. juli 1987 bekendtgørelse nr. 132 af 23. februar 1973, hvorved bestemmelsen om bopæl i Danmark efter sygesikringsloven var ophævet for personer omfattet af De Europæiske Fællesskabers regler om social sikring for arbejdstagere m.v., og som derved havde ret til ydelser efter sygesikringsloven. Uanset, at den nævnte bekendtgørelse er ophævet, har personkredsen dog fortsat ret til ydelser efter sygesikringsloven og sygehusloven. Efter EF-reglerne kan der være tale om fravigelse af bopælskravet – f.eks. under midlertidigt ophold i Danmark, men også under udstationering – og der kan være tale om, at ventetid undgås eller begrænses for de pågældende. I forhold til overenskomster med andre lande kan det samme

være tilfældet. Det foreslås derfor, at der nu i loven udtrykkelig henvises til de forhold, der følger af internationale aftaler.

Til § 11

Sygesikringslovens § 1, stk. 2, indeholder detaljerede regler om, i hvilken udstrækning søfarende, forhyret på dansk skib, herunder skib registreret i Dansk Internationalt Skibsregister, er berettiget til sygehjælp m.v. Af lovens § 14 fremgår det, at sygesikringsloven i forhold til de søfarende rækker ud over sit normale ydelsesområde. De søfarende m.fl. får i medfør heraf bl.a. sygehusydelser, hjælp i forbindelse med graviditet og fødsel samt hjemsendelsesudgifter dækket.

Sundhedsministeren bemyndiges efter forslaget til at fastsætte de særlige regler om søfarendes rettigheder. Der er ikke med lovforslaget forudsat særlige ændringer i de bestående regler.

Til § 12

Sygesikringslovens § 1, stk. 6, omhandler sundhedsministerens bemyndigelse til at fastsætte begrænsninger i retten til sygesikringslovens ydelser for visse persongrupper (hvilende sygesikrede). Ministeren er efter bestemmelsen bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om, i hvilken udstrækning lovens ydelser tilkommer personer, der er indkaldt til militærtjeneste eller tjeneste, der træder i stedet herfor, optaget i institutioner efter bestemmelser i lov om social bistand og de under Kriminalforsorgen hørende anstalter og arresthuse eller undergivet behandling eller tilsyn fra nogen af de nævnte institutioner.

Bemyndigelsen er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 119 af 17. marts 1976, der er ændret ved bekendtgørelse nr. 115 af 21. februar 1990, om begrænsning i adgang til ydelser efter sygesikringsloven for visse persongrupper. Efter disse regler har værnepligtige m.fl. og indsatte i Kriminalforsorgens anstalter og arresthuse, bortset fra varetægtsfanger, ikke adgang til lovens ydelser, hvis der under ophold i vedkommende institution er draget omsorg for deres sygesikring, og opholdet skønnes at ville vare mindst 3 måneder. Der påtænkes ikke ændringer i de bestående regler for så vidt angår disse personer. De pågældende vil derfor ikke have ret til ydelser efter lovens kapitel 6 og 7, hvis der er draget omsorg for lægehjælp m.v. under indkaldelse eller ophold, der skønnes at vare mindst 3 måneder.

Ved ændringen af bekendtgørelsen om hvilende sygesikringsret i 1990 blev kredsen af berørte personer begrænset ved, at personer optaget i institutioner